

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI TÁM

TRONG KHÁCH ĐIỂM CÙU GIA XUẤT HIỆN

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ miệng chàng nói:
- Trước hết lão huynh hãy nói cho tiểu đệ biết biện pháp để tiến vào Hàn phủ.

Hàn Nhân đáp:

- Ngoài Hàn gia bảo có một lão già họ Vương hằng ngày vào Hàn phủ để lấy những đồ thừa trong nhà bếp đem về nuôi lợn, lão thường đến vào lúc hoàng hôn. Nếu các hạ hoá trang làm lão già họ Vương để trà trộn vào Hàn phủ thì có thể che mắt được mọi người, nhưng nếu các hạ không người tiếp ứng thì khó mà trà trộn vào được.

- Tại sao vậy ?

- Vì người giữ cổng là bạn thân với tại hạ, tại hạ có thể tìm cách tiếp ứng cho các hạ vào..

Gã ngừng lại một chút rồi nói:

- Tại hạ nói thế là rõ ràng lắm rồi còn tin hay không là quyền của các hạ.

Lý Hàn Thu cười hỏi:

- Hiện giờ sự sinh tử cả lão huynh ở trong tay tiểu đệ, lão huynh không sợ tiểu đệ hạ sát ư ?

- Đúng thế ! Nhưng Hàn bảo chúa cũng giết tại hạ mà thủ đoạn của lão còn thâm khốc hơn, thì thà rằng chết về tay các hạ còn đỡ khổ.

- Nếu tiểu đệ lấy châu báu ra trọng thưởng cho lão huynh, chẳng lẽ lão huynh không sợ Hàn Đào giết chết hay sao ?

- Cái đó tại hạ cũng nghĩ tới rồi, các hạ vừa nói rất đúng người chết về của chim chết về môi. Nếu tại hạ được của thì mới bỏ công trăm điều còn tuý ở vận mạng. Tại hạ mà trốn thoát là hay bằng không trốn thoát cũng phải thuận theo số phận.

Lúc này Tần Nhi ẩn đứng gác ngoài cửa đột nhiên nàng thò tay vào bọc lấy một vật đưa cho Lý Hàn Thu.

Lý Hàn Thu đón lấy coi thì đó là một hạt minh châu, chàng cười hỏi Hàn Nhân:

- Lão huynh có hiểu biết châu báu không ?

- Cũng biết được ít nhiều.

- Lão huynh thử coi hạt châu này xem đáng bao nhiêu lượng bạc ?

Hàn Nhân xòe tay ra đáp:

- Các hạ cho tại hạ coi kỹ xem mới có thể định giá được.

Lý Hàn Thu từ từ đưa hạt minh châu vào tay Hàn Nhân cười nói:

- Lão huynh thử coi đi.

Hàn Nhân cầm hạt minh châu ngắm nghía một lúc rồi đáp:

- Hạt minh châu này trong suốt không có tạp sắc giá trị của nó phải đến bốn năm ngàn lạng bạc.

- Bốn năm ngàn lạng bạc đã đủ cho các hạ ăn xài suốt đời rồi.

Hàn Nhân nghĩ thầm trong bụng:

- Ta mà nhận hạt minh châu này thì cũng khó nói đấy.

Gã cầm hạt minh châu giờ lên cười hỏi:

- Phải chăng các hạ muốn dùng hạt minh châu này để làm tin ?

Lý Hàn Thu bụng bảo dạ:

- Về mặt cử động của thằng cha này dường như không phải hạng thiện lương, nếu mình để hắn ăn không hạt minh châu thì thật là chuyện đáng cười.

Trông lòng nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Các hạ đã đòi lấy hạt minh châu để bảo đảm thì các hạ có để gì lại cho tại hạ không ?

- Đáng tiếc là cả người tại hạ trị giá không đáng một lạng bạc.

Lý Hàn Thu đột nhiên vươn tay ra nắm lấy uyển huyệt của Hàn Nhân nói:

- Trong mình các hạ không có vật gì đáng tiền thì các hạ để cái mạng sống ở đây vậy.

Hàn Nhân ngơ ngác hỏi:

- Để cái mạng sống ư ?

- Đúng thế !

Hàn Nhân hỏi:

- Các hạ giết tại hạ đi phải chăng vì muốn tìm người thứ hai để hợp tác ?

- Các hạ đã tham của lại sợ chết, đúng là người hợp tác rất tốt thì còn kiếm ai nữa?

Chàng vừa nói vừa móc trong bọc ra một viên thuốc rồi nói tiếp:

- Các hạ nuốt viên thuốc này đi.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngấm tăng gia kinh lực ở bàn tay Hàn Nhân không sao được đành theo lời há miệng ra.

Lý Hàn Thu bỏ viên thuốc vào trong miệng Hàn Nhân.

Hàn Nhân bị xiết tay quá phải ngậm miệng mà nuốt viên thuốc xuống.

Lý Hàn Thu buông cổ tay Hàn Nhân ra nói:

- Các hạ uống viên thuốc này vào thì sau mười hai giờ mới phát tác và trong vòng hai mươi bốn giờ bị chất độc làm cho mất mạng.

- Không có thuốc giải ư ?

- Có ! Thuốc giải ở trong mình tại hạ. Sáng mai các hạ dẫn tại hạ vào Hàn gia bảo rồi tại hạ sẽ đưa thuốc giải cho. Khi đó chúng ta cùng nhau chia cửa xong là các hạ có thể chuồn ngay.

- Hay lắm ! Vậy chúng ta cứ thế.

Gã đứng dậy mở cửa phòng lui ra.

Tần Nhi đóng cửa lại cười hỏi:

- Lý đại ca học cách dùng độc từ hồi nào ?

Lý Hàn Thu lắc đầu đáp:

- Tiểu huynh có biết dùng độc gì đâu, trong người cũng không có thuốc độc.

Tần Nhi nói:

- Vậy đại ca đã lừa gạt gã hay sao ?

- Đối với hạng tiểu nhân như gã đã tham tài mà lại sợ chết nên hăm dọa gã chẳng có chi là khó...

Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Có điều hạng người như gã bất cứ việc gì cũng dám làm kể cả việc lừa thầy phản bạn. Vậy chúng ta dùng gã để phòng một chút mới được.

- Tỷ dụ sáng mai gã đến đón đại ca thật thì đại ca cứ trà trộn vào Hàn gia bảo hay sao ?

- Cái đó đã hẳn.

- Đại ca đã trù liệu kế hoạch trà trộn vào bảo rồi làm gì chưa ?

- Nếu gặp cơ hội kèm chế được Hàn Đào thì hay hơn hết, tiểu huynh sẽ bức bách gã đưa ra một món tiền để giúp đỡ kẻ nghèo. Lúc chúng ta từ núi Tung Sơn xuống đây tiểu huynh nhận thấy trong vùng tỉnh Hà Nam nhiều nơi mất mùa đói kém, nếu mình làm việc cứu thế thì có thể khiến cho một số người khỏi vì hoàn cảnh cơ cực mà phải rời bỏ quê hương.

Tần Nhi gật đầu nói:

- Hành động này công đức cao cả không biết đến đâu mà lường, so với việc giết Hàn Đào còn có giá trị hơn.

Lý Hàn Thu tủm tủm cười nói:

- Bấy nhiêu năm mình bôn tẩu giang hồ toàn nghĩ đến việc riêng mình chẳng được ích gì cho lê dân. Từ ngày Quân Trung Phụng ước hẹn với tiểu huynh trong ba năm là phải chết, tiểu huynh lúc nào cũng nghĩ đến giá trị cuộc sống con người và coi sự ân oán cừu hận phai lạt đi nhiều. Hỡi ơi! Nếu Giang Nam song hiệp quả là nghĩa sĩ khảng khái hào hiệp thì dù có mối thù giết cha với tiểu huynh, tiểu huynh cũng không cần trả oán.

Tần Nhi chớp mắt cười nói:

- Tiểu muội xin cung hỉ đại ca.

Lý Hàn Thu sửng sốt hỏi:

- Cung hỉ điều gì ?

- Tiểu muội kính mừng đại ca vì đại ca đã thoát ra khỏi vòng ân oán tư nhân và từ đây trong lòng đại ca sẽ thanh thoi và trở nên một người hiệp sĩ tinh thần khoáng đạt.

- Cái đó đều do Quân cô nương giúp cho. Hỡi ơi ! Từ khi tiểu huynh gặp Quân cô nương trong đầu óc lúc nào cũng nổi lên những hình ảnh thê lương. Giả tử tiểu huynh đặt địa vị mình vào chỗ đó thì tiểu huynh tin rằng mình chẳng có độ lượng để cho cô ấy sống thêm ba năm nữa.

- Đại ca nói đúng đó, có điều đáng tiếc là Quân cô nương đã chìm đắm vào con đường ma đạo. Dù cô đối với đại ca có lòng nhân nghĩa song cô chẳng thể nào trở thành người đường đường chính chính được.

Lý Hàn Thu nói:

- Giang Nam song hiệp hành động rất cấp bách để mưu cuộc phản loạn giang hồ, chúng ta có chút lực lượng nào cần đem hết ra để đối phó với họ. Vì vậy mà tiểu huynh quyết định trà trộn vào Hàn phủ nếu gặp may kèm chế được Hàn Đào chẳng nói làm chi bằng không làm được thế thì ít ra cũng thám thính cho biết những hành động gần đây của chúng ngấm ngấm thông báo cho đồng đạo võ lâm để họ kịp đề phòng.

- Đại ca đã đem lòng sốt sắng vì chính nghĩa có lý đâu tiểu muội lại cản trở. Nhưng tiểu muội nghĩ rằng mình hành động không có kế hoạch chu đáo thì sao phải là người trí ? Như đại ca nói Hàn Nhân là tiểu nhân tham tài vụ lợi, gã bán rẻ Hàn Đào thì mặt khác gã cũng có thể bán rẻ đại ca, đại ca nên thận trọng lắm mới được.

- Tiểu huynh cũng ghĩ thế, có điều Tần muội...

Tần Nhi ngắt lời:

- Đại ca bất tất phải quan tâm đến tiểu muội, tiểu muội ở trong Phương phủ từ nhỏ đến lớn nên nhìn rõ lòng người nguy hiểm gian trá không biết đến đâu mà lường. Tiểu muội tự tin có cách giữ thân mà chỉ lo cho đại ca trà trộn vào Hàn phủ một mình thì không khỏi thực lực đơn bạc.

- Tần muội nói vậy cũng phải, nhưng tiểu huynh đi một mình cũng có cái lợi là lỡ ra phải động thủ thì cứ việc phóng tay đối địch. Địch không nổi thì bỏ chạy cũng dễ hơn là vướng víu hai người.

Hai người sau một hồi thương nghị kêu tiểu nhị dọn cơm cho ăn.

Lý Hàn Thu nhìn chiều trời đã tối rồi chàng chợt nhớ tới vụ Hàn Nhân khê hỏi Tần Nhi:

- Tần muội ! Tần muội thử nghĩ coi liệu Hàn Nhân có giữ lời hứa hay không ?

- Cái đó khó nói lắm, trường hợp mà gã không phát giác ra chuyện đại ca hạ độc chỉ là lừa gạt thì có thể gã sợ chết mà giữ đúng lời ước, trái lại nếu gã phát giác ra thuốc độc của đại ca chỉ là giả hiệu thì nhất định gã sẽ bán rẻ đại ca.

- May mà tiểu huynh bịa ra chuyện mục đích vào Hàn phủ để cướp của chia phần khiến gã khó mà đoán biết lai lịch của chúng ta.

Tân Nhi tủm tủm cười nói:

- Tiểu muội lại nghĩ rằng, dù Hàn Nhân có bán rẻ đại ca thì vụ này cũng không đến tai Hàn Đào được đâu..

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tại sao vậy ?

- Lúc này Hàn Đào đang bận bịu rất nhiều những chuyện trọng đại thì những chuyện cạy cửa vượt tường thì dĩ nhiên Hàn Đào không để tâm đến. Nếu tiểu muội đoán không lầm thì vụ này chỉ đến chỗ văn án tổng quản hoặc hý viện tổng giáo sư là hết.

- Liệu bọn họ có đến kiểm chúng ta không ?

- Tiểu muội nghĩ rằng Hàn Nhân không dám đem việc này trình báo một cách tử mị và dĩ nhiên gã có trình báo thì chỉ mong lấp liếm vụ này một cách êm thấm, vì gã đã có lòng tham muốn nuốt trôi hạt minh châu. Nếu họ mở cuộc điều tra đến nói gã sợ đại ca sẽ nói huých toẹt vụ hạt minh châu ra thì gã vừa mất cửa vừa bị trừng phạt, khi nào gã đại thế ?

- Theo Tân muội thì gã chỉ muốn trốn lánh ước hẹn ngày mai không đến đón và vĩnh viễn không chạm trán chúng ta nữa hay sao ?

- Hàn Nhân không nói chỗ chúng ta tạm trú ra thì Văn án tổng quản và giáo đầu võ sư cũng khó mà hỏi cho ra được.

- Theo ý Tân muội thì...

Tân Nhi nói ngay:

- Chắc là bọn họ không tìm đến, có điều chúng ta chẳng thể không đề phòng, đại ca nghĩ sao ?

- Cái đó đã hẵn, tiểu huynh ngầm nghĩ đã lâu mà chưa ra được chỗ dụng ý của Tân muội.

- Đêm nay chúng ta phải bố trí cho cẩn thận là không lo gì nữa bất luận bọn họ có đến hay không.

Lý Hàn Thu tủm tủm cười đáp:

- Cái đó tùy Tân muội sắp đặt.

Tân Nhi từ từ bước ra ngoài phòng nàng quan sát hình thế căn phòng rồi quay trở lại.

Lý Hàn Thu hỏi:

- Tân muội thấy thế nào ?

- Bọn họ chỉ có hai ngã vào đây, chúng ta phải chú ý tới cái cửa sổ đằng để họ xông thuốc mê là không sợ gì.

Hai người không nói chuyện nữa lo ngay đến chuyện đêm nay có kẻ vào tập kích liền ngồi xuống vận khí luyện công, sau một lúc tiểu nhị đem cơm vào Tân Nhi liền bảo gã:

- Bữa nay chúng chúng ta đi đường suốt ngày nên bây giờ rất nhọc mệt, vậy người cứ để mâm bát lại đây sáng mai hãy cất dọn. Nếu chúng ta không kêu gọi thì người bắt tất phải vào phòng nữa.

Tiểu nhị đặt mâm cơm xuống bàn rồi lui ra.

Lý Hàn Thu cùng Tần Nhi ngồi vào ăn cơm.

Chừng giữa canh một Tần Nhi lấy một thùng nước trong vào rửa mâm bát rồi đổ đầy nước trong vào mấy cái bát lớn đem ra ngoài phòng.

Lý Hàn Thu biết nàng dùng những cái đó chuẩn bị đùa cợt bên địch nên chàng cũng không nói gì.

Tần Nhi đi ra rồi lại trở vào, chỉ một lúc là phần lớn mâm bàn bát đĩa đã đưa ra ngoài chỉ còn lại bên mình bốn cái khay nhỏ. Sau cùng cả thùng nước rửa bát nàng cũng đem ra ngoài phòng. Lần này nàng ra ngoài khá lâu chừng một khắc đồng hồ mới trở lại phòng.

Lý Hàn Thu cười bực lấy trường kiếm để một bên rồi hỏi:

- Tần muội đã bố trí xong chưa ?

- Cuộc bố trí của tiểu muội chỉ đủ để đối phó với địch nhân vào khoảng hạng ba, nếu có tay cao thủ chân chính tới nơi thì những cái này sẽ trở thành vô dụng.

Lý Hàn Thu tủm tủm cười khẽ nói:

- Chúng ta phí bao nhiêu tâm cơ lại thay hình đổi dạng trà trộn vào Từ Châu đã tưởng để ngấm ngầm theo dõi hành động của Hàn Đào mà rồi vẫn không nhận nại được để bại lộ hành tung.

- Đại ca là một nhân vật lỗi lạc quang minh thì không hợp với chuyện nấp lánh trong bóng tối để dòm ngó cử động của bên địch.

- Theo lẽ thì bậc đại trượng phu đi lại phải đường hoàng.

Tần Nhi gật đầu nói:

- Địch nhân có đến thì ít ra cũng phải sang canh hai, vậy chúng ta hãy ngồi điều dưỡng một lúc.

Bỗng nghe đánh " bình " một tiếng tiếp theo dường như là tiếng nước đổ ra mặt đất, hiển nhiên thùng nước lớn kia đã bị đá lộn đi.

Lý Hàn Thu vươn tay lấy thanh trường kiếm chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Không ngờ cách bố trí của Tần Nhi thế mà hiệu nghiệm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe ngoài phòng có thanh âm trong trẻo và lạnh lùng lập lại lời chàng vừa nói:

- Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đường hoàng...

Lý Hàn Thu nghe giọng nói rất quen tai mà chưa nhớ ra được ai liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ là ai ?

Tần Nhi khẽ đáp:

- Hàn công tử đó !

Lý Hàn Thu đứng dậy từ từ mở cửa phòng tay trái cầm kiếm tay phải giơ lên vẫy chàng hỏi:

- Có phải Hàn công tử đấy không ?

Tiếng người bên ngoài đáp lại:

- Phải rồi ! Đúng là oan gia chạm trán, vũ trụ bao la mà chúng ta cứ gặp nhau hoài.

Lý Hàn Thu chậm chạp bước ra khỏi phòng. Chàng chú ý nhìn thì thấy Hàn công tử mình mặc võ phục lưng đeo trường kiếm đứng trong bóng đêm, đứng bên gã là hai quái nhân mặc bào xám tóc bỏ xoả xuống vai.

Chẳng hiểu quái nhân cùng Hàn công tử vô tình hay hữu ý để một món tóc dài xoả xuống trán che khuất nửa mặt đi khiến cho người ta khó mà nhìn ra được chân tướng chúng trong bóng tối. Cứ coi thái độ kỳ bí của hai quái nhân cũng biết chúng là cao thủ kỳ môn.

Lý Hàn Thu cười lạt hỏi:

- Hàn huynh ! Hàn huynh đã đem theo cả trợ thủ đến đấy ư ?

Hàn công tử ngửa mặt lên trời cười ha hả đáp:

- Lúc bọn tại hạ tới đây đã tưởng ngấm ngấm hạ thủ không ngờ nghe Lý huynh đọc câu: " Bậc đại trượng phu đi lại phải cho đảng hoàng " khiến tại hạ phải thay đổi chủ ý.

Lý Hàn Thu thủng thảng nói:

- Hàn huynh tam phen tứ thứ đi tìm tiểu đệ, xem chúng ta tất đi đến chỗ phân thành kẻ sống người chết.

Hàn công tử hững hờ đáp:

- Tiểu đệ cũng nhận thấy hai chúng ta phải một mất một còn.

Lý Hàn Thu cười lạt nói:

- Nếu Hàn công tử đã quyết định là chúng ta ở vào tình thế chẳng đội trời chung thì hay hơn hết là đi tới chỗ quyết liệt.

Hàn công tử lại cười lạt đáp:

- Người đường hoàng không làm việc mờ ám, vậy tiểu đệ có mấy lời xin thuyết minh trước.

- Dù chúng ta ở vào thế đối nghịch nhưng tiểu đệ nhìn đến tính cách của Hàn huynh vẫn đem lòng kính trọng.

- Tiểu đệ cũng rất làm tiếc nếu đời trước chúng ta không có chuyện ơn oán thì tiểu đệ nhất định hết sức hết lòng kết bạn với Lý huynh.

Gã chuyển động mục quang đảo mắt nhìn hai lão già tóc dài nói:

- Hai vị này ngày trước đã bị thương vì Thất Tuyệt ma kiếm của lệnh sư đã hao phí hàng mấy chục năm trời để nghiên cứu ra một lối võ công có thể kiềm chế được Thất Tuyệt ma kiếm.

Lý Hàn Thu nghe Hàn công tử nói vậy không khỏi chấn động tâm thần, nhưng bề ngoài chàng phải ráng làm vẻ trấn tĩnh đáp:

- Nếu trên đời này có người tìm ra được môn võ kềm chế được Thất Tuyệt ma kiếm thì tài năng người đó nhất định là...

Quái nhân mé tả lạnh lùng ngắt lời:

- Đường như các hạ không tin thì phải ?

- Tin hay không là điều chẳng quan hệ gì, dù hai vị đã nghiên cứu được môn võ kềm chế được Thất Tuyệt ma kiếm thì tại hạ cũng không trốn lánh.

Quái nhân mé tả cười khẩy nói:

- Lão phu muốn kiếm lệnh sư còn đối với công tử...

Đối với tại hạ thì sao ?

- Đại khái không cần đến chính bọn lão phu phải ra tay.

- Té ra hai vị muốn đề cao giá trị của mình và không muốn động thủ với tại hạ, có đúng thế không ?

- Ngày trước bọn lão phu đều bị thương một cánh tay ở dưới lưỡi kiếm của lệnh sư, vì vậy mà bọn lão phu cùng nghiên cứu chung một môn võ để kềm chế kiếm pháp của lệnh sư, dĩ nhiên cả hai đều đồng thời động thủ.

- Hai vị phối hợp lại để đánh một người thì dĩ nhiên không tránh được tiếng ý nhiều hiệp ít.

Quái nhân mé tả cười đáp:

- Bọn lão phu đã truyền môn võ khắc chế Thất Tuyệt ma kiếm cho Hàn công tử rồi.

Lý Hàn Thu đưa mắt nhìn Hàn công tử hỏi:

- Vì thế mà Hàn công tử chẳng có điều gì e dè nữa phải không ?

- Nếu Lý huynh đã có lòng khiếp sợ thì Lý huynh cứ rời khỏi Từ Châu lập tức là xong. Tiểu đệ quyết chẳng rụt theo.

Lý Hàn Thu hững hờ đáp:

- Đáng tiếc là hiện giờ tiểu đệ chưa tin rằng trong thiên hạ quả có môn võ kềm chế được Thất Tuyệt ma kiếm...

Hàn công tử ngắt lời:

- Nếu Lý huynh muốn tỷ đấu một phen thì mời Lý huynh thượng lộ.

- Chúng ta đi đâu ?

- Nếu chúng ta động thủ tại đây thì khó lòng tránh khỏi làm kinh động đến lũ khách, Tiểu đệ đã tìm được một nơi mà người bại trận nhất định phải chết để chuẩn bị cùng Lý huynh quyết một phen tử chiến.

Lý Hàn Thu ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói:

- Nếu vậy càng hay ! Đã là một trận quyết đấu sinh tử thì chúng ta chẳng ai nhường ai nữa.

- Chính là thế đó ! Nếu Lý huynh còn đồ vật hay quần áo gì thì thu thập hết đi, tiểu đệ đứng chờ đây.

Lý Hàn Thu quay lại ngó Tân Nhi nói:

- Cô nương ở lại đây không nên theo tại hạ.

Tân Nhi lắc đầu cất giọng dịu dàng đáp:

- Tiểu tỳ muốn đi theo công tử.

Lý Hàn Thu khẽ thở dài nói:

- Tội gì mà cô nương dấn thân vào nơi nguy hiểm ? Hàn huynh đã nói có ý nắm chắc phần thắng không phải là lời khoác lác đâu.

oOo